

Uitspraak Commissie van Beroep KNZB

Beroepszaak: BER 18-055

Appellant is in beroep gekomen van de volgende uitspraak van de Tuchtcommissie gewezen onder nummer 86269 op de klacht van het Bestuur van de KNZB:

Datum : 30 november 2018

Sanctie : met ingang van 30 november 2018 niet deelnemen aan alle bindende waterpolowedstrijden voor de periode waarin zijn ploeg 8 bindende competitiewedstrijden moet spelen, waaronder ook wordt verstaan bekercompetities, NK wedstrijden, officiële wedstrijden voor vertegenwoordigende teams uit de regio, wedstrijden voor KNZB teams, NTC en Jeugd.

Overweging : fysiek handelen t.o.v. de scheidsrechter (wangedrag art. L 6.1).

Wedstrijd : AZC H2 – Het Ravijn H2 d.d. 24 november 2018.

1. De Commissie van Beroep heeft de zaak van appellant behandeld op 7 januari 2019. De Commissie van Beroep is als volgt samengesteld: mr. J.R. Berculo, vice-voorzitter, mr. F.W. Drost, lid, en mr. R.W. Brouwer, secretaris.
2. De Commissie van Beroep heeft kennisgenomen van de processtukken, waaronder het beroepschrift. Ter zitting heeft de Commissie van Beroep appellant, zijn vader, de voorzitter van de waterpolocommissie van AZC die als raadsman voor appellant optreedt. Tevens zijn ter zitting verschenen de scheidsrechters mevrouw Z. en de heer vW.
3. Uit hetgeen de Commissie ter kennis is gekomen, blijkt dat appellant ten laste wordt gelegd dat hij, nadat de coach van zijn team een time-out had aangevraagd, de bal met grote kracht naar scheidsrechter Z. heeft toegegooid. Zij rapporteert dit in het Tuchtrapport als volgt:

“Wit 5, kreeg bij de aanvraag van de TO de bal toegespeeld door een teamgenoot. Hij lag in de lijn van zijn eigen doel (eigen speelhelpt dus), ongeveer 4 meter uit de middenlijn. Hij draait zich om, komt tot zijn zwembroek uit het water en schiet de bal richting mij. In één beweging. De bal kwam zo hard aan dat ik deze moest blokken met mijn onderarmen. Dit was niet aangooien, dit was een kanonskogel zo hard. Hem hiervoor direct rood gegeven.”

Ter zitting licht mevrouw Z. een en ander toe. Zij stond aan de badrand op circa 6 tot 8 meter in een rechte lijn tot appellant, het kan volgens haar ook iets verder weg zijn geweest (appellant lag in haar waarneming ter hoogte van de dichtstbijzijnde doelpaal), toen appellant de bal met grote kracht naar haar toe schoot, met daarbij niet alleen zijn rechter (schot)arm, maar ook zijn linker arm boven water. Mevrouw Z. schrok daar erg van en legde appellant direct een UMV op.

Scheidsrechter vW verklaart dat hij het voorval niet heeft gezien. Toen hij zijn collega hoorde fluiten constateerde de heer vW dat appellant op de door zijn collega aangegeven plaats in het veld lag.

4. Appellant ontkent de bal met grote kracht naar mevrouw Z. te hebben toe gegooid en schrijft in zijn beroepschrift voor zover van belang:

“ In de 4e periode werd - na een tegendoelpunt - door mijn coach (mijn oudere broer T.) een Time Out gevraagd. Wij gingen op dat moment in de aanval en ik was de achterste speler (afgezien van de keeper). De verdedigende scheidsrechter bevond zich ter hoogte van mij (zo'n 8 meter voor het doel) maar wel aan de hele andere kant van het bad, onder het afdak van de tribune (zie ook bijlage 5). Om de bal naar haar te gooien had ik nogal een afstand te overbruggen, omdat ik vanuit haar positie een meter of 3 voorbij de 2e doelpaal lag. Ondertussen gaf mijn coach aan dat de tijd (van de Time Out) beperkt was

en dat hij snel de ploeg bij elkaar wilde hebben. Ik passte daarop de bal naar de scheidsrechter, waarbij deze pass het midden hield tussen een boogbal en een gerichte pass. Met nadruk stel ik dat de pass zeker geen schot was. De moeilijkheid bij een pass over die afstand is het afdak van de tribune. Ik wilde niet dat de bal daartegen zou stuiten waardoor ik nogmaals naar de bal zou hebben moeten zwemmen en ik dus niet bij de teambespreking had kunnen aansluiten. Ik voelde de druk dat het gehaast moest gaan.

Helaas mislukte de pass enigszins, Hij was wat te hard, maar wel op maat. De scheidsrechter verkeek zich wat op de snelheid van de bal en bleek niet in staat de bal te vangen. De bal kwam daarbij op de kant en niet meer vol terug in het water. Ik dook onder water en draaide me al om naar mijn ploeg om aan de bespreking deel te nemen toen ik een fluitsignaal hoorde en ik - tot mijn grote verbazing - zag dat de scheidsrechter haar rode kaart tevoorschijn haalde en mij een UMV gaf. Afgezien dat dat totaal niet in de lijn van de wedstrijd lag, zag ik ook echt niet in waarom ze de UMV gaf. Later heb ik van anderen begrepen dat mijn pass er wellicht wat onhandig uit zag, en dat als je kwaad zou willen er een schot in zou kunnen zien, maar dat was oprecht nooit mijn intentie! Ik verwijs ook naar bijlage 2, de verklaring van de aanvoerder van Het Ravijn.”

In een bij het beroepschrift gevoegd speelveld staat appellant ingetekend op een plek die, vanuit scheidsrechter mevrouw Z. gezien op veel grotere afstand ligt, op circa 14 tot 15 meter van haar af. Beide scheidsrechters betwisten ter zitting dat de ingetekende positie juist is en schetsen de naar hun mening correcte plek.

Appellant heeft bij zijn beroepschrift getuigenverklaringen overgelegd van zijn coach, tevens broer T., zijn vader en jurylid, jurylid W. en van Moorlag, aanvoerder van Het Ravijn H2.

De heer T. verklaart het volgende:

“Nadat ik in het vierde part een time out aanvraag, krijgt tot mijn verbazing een van mijn spelers een rode kaart. De reden, hij gooide de bal te hard. W5, de betrokken speler, bevond zich op minimaal 15 meter van de badrand waar de scheidsrechter stond. De scheidsrechter stond ook nog eens onder de tribune, niet aan de badrand. Een bal in een boog, vijftien meter ver gooien naar iemand die onder de tribune staat is onmogelijk. Dan gaat de bal meer als een pass en om 15 meter te overbruggen heb je ook kracht nodig.”

Zijn vader en jurylid verklaart nagenoeg overeenkomstig en stelt dat het gooien van een bal over 15 meter afstand, om te voorkomen dat die voor de scheidsrechter in het water valt, altijd met kracht zal dienen te gebeuren.

Getuige W. positioneert appellant eveneens op 14 tot 15 meter vanaf scheidsrechter mevrouw Z. en stelt ook dat wel wat kracht achter de bal moet zitten om de scheidsrechter te bereiken. Misschien had er iets meer met een boogje gegooid kunnen worden concludeert hij. Eerder in zijn verklaring schrijft hij, dat hij op de vraag van mevrouw Z. na de wedstrijd in de trant van “of het zo onredelijk was” haar beslissing gereageerd had met “ik snap je beslissing”, niet meer en niet minder dan dat aldus de heer W.

De heer M. en zijn teamgenoten zagen geen enkele vorm van opzet in de pass van appellant. In hun ogen was de pass niet strak en hard, maar zat er gewoon een nette boog in, maar was de pass te kort.

5. De Commissie van Beroep overweegt als volgt. De norm die de Commissie van Beroep hanteert is de volgende. Degenen die bij de wedstrijd een rol vervullen (waaronder spelers en de coaches van de bij de wedstrijd betrokken teams) dienen al hetgeen te doen wat redelijkerwijs van hen verlangd kan worden om er aan bij te dragen, dat de

betrokken scheidsrechters in rust hun taak kunnen vervullen. Ook dienen alle betrokkenen bij een waterpolowedstrijd zich respectvol jegens de scheidsrechters op te stellen en diens aanwijzingen op te volgen. De betrokkenen dienen alle gedragingen, waaronder verbale uitingen dan wel fysiek gedrag, te vermijden waardoor de scheidsrechter in haar/zijn functioneren dan wel haar/zijn lichamelijke integriteit zou kunnen worden aangetast.

6. Voor de Commissie van Beroep is komen vast te staan, dat appellant deze norm ruim overschreden heeft door de bal bewust van relatief korte afstand met grote kracht naar de scheidsrechter te gooien, die de bal in dood spel had opgevraagd. Het verweer van appelland en de door hem overgelegde getuigenverklaringen hebben de Commissie van Beroep niet doen twifelen aan de pertinente verklaring van scheidsrechter mevrouw Z., een verklaring die voor wat de plaats in het speelveld van appelland aangaat, op het moment van schieten van de bal, steun vindt in hetgeen scheidsrechter vW ter zitting heeft verklaard. Zowel appelland als nagenoeg alle door hem opgevoerde getuigen bevestigen dat de bal, gezien de te overbruggen afstand, die zij groter aangeven dan beide scheidsrechters, altijd met kracht gegooid moet worden. De verklaring van de heer M., die spreekt over een pass met een nette boog, is daar volstrekt mee in tegenspraak en derhalve onwaarachtig. Tot slot meent de Commissie steun te mogen ontleen aan de verklaring van de heer W., daar waar hij stelt de beslissing van mevrouw Z. te snappen.
7. De door de Tuchtcommissie opgelegde sanctie past in beginsel goed bij de ernst van de gedraging van appelland, maar gezien zijn nog relatief jeugdige leeftijd is de Commissie, alle omstandigheden in aanmerking nemend, van mening dat appelland dient te worden veroordeeld tot een onvoorwaardelijke van 5 (vijf) en een voorwaardelijke uitsluiting van 3 (drie) wedstrijden.

De uitspraak luidt derhalve:

- a) De Commissie van Beroep vernietigt de uitspraak van de Tuchtcommissie van 30 november 2018.
- b) De Commissie van Beroep ontzegt appelland met ingang van 30 november 2018 onvoorwaardelijk het recht tot het spelen van waterpolowedstrijden voor de periode waarin de ploeg waarin hij als vaste speelster staat of wordt opgegeven 5 bindende competitiewedstrijd moet spelen, waaronder ook wordt verstaan bekercompetities, NK wedstrijden, officiële wedstrijden voor vertegenwoordigende teams uit de regio, wedstrijden voor KNZB teams, NTC en jeugd.

Eventueel reeds als gevolg van de uitspraak van de Tuchtcommissie niet gespeelde wedstrijden dienen verrekend te worden.
- c) De Commissie van Beroep ontzegt appelland voorwaardelijk het recht deel te nemen aan alle bindende waterpolowedstrijden voor de periode, waarin de ploeg, waarin hij staat of wordt opgegeven 3 bindende competitiewedstrijden moet spelen, met een proeftijd van 1 jaar, ingaande op de dag dat de onvoorwaardelijke straf is beëindigd.
- d) De Commissie van Beroep veroordeelt appelland tot een bijdrage van € 29,60 in de kosten van het geding in eerste aanleg, waarvoor de Bondspenningmeester wordt verzocht de depotrekening van de vereniging AZC te belasten.

Nieuwegein, 17 januari 2019

mr. J.R. Berculo, vice-voorzitter
mr. F.W. Drost, lid
mr. R.W. Brouwer, secretaris